KAPITOLA PRVÁ,

v ktorej Reynevana, usilujúceho sa nájsť stopu svojej milovanej, postretajú rozmanité nepríjemnosti. Konkrétne: je prekliaty. Doma aj vonku, stojaci, sediaci, v činnosti aj nečinnosti. A Európa sa v tom čase mení. Privyká si na nové techniky boja.

Ráno bolo hmlisté, na február pomerne teplé. Celú noc bol odmäk, od svitania sa sneh roztápal, odtlačky podkutých kopýt a kolesami vozov vyjazdené koľaje sa hneď zapĺňali čiernou vodou. Osky a oje škrípali, kone odfrkávali, kočiši ospanlivo hromžili. Sprievod takmer tristo vozov sa pomaly posúval. Nad sprievodom sa vznášala ťažká, dusivá aróma solených sleďov.

Sir John Fastolf sa v driemotách knísal v sedle.

Po pár dňoch mrazu prišiel zrazu odmäk. Mokrý sneh, ktorý padal celú noc, sa rýchlo roztápal. Rozpustená snehová námraza odkvapkávala zo smrekov.

– Hrrr na nich! Bi!

– Haaaa!

Hluk prudkej bitky vyplašil havrany, vtáky vzlietli z holých konárov, olovené februárové nebo znečistila čierna, pohyblivá mozaika, vzduch presýtený rozmrznutou vlhkosťou sa naplnil krákaním. Rinčaním a treskotom železa. Krikom.

Bojovalo sa krátko, ale zúrivo. Kopytá rozryli snehovú brečku, zmiesili ju s blatom. Kone erdžali a tenko kvílili, ľudia revali. Jedni bojovne, druhí od bolesti. Začalo sa nečakane, skončilo sa rýchlo.

– Hooo! Sem saaa! Seeeem saaaa!

A ešte raz, tichšie, ďalej. Ozvena sa motala po lese.

– Hooo! Hooooo!

Havrany krákali a krúžili nad lesom. Dupot sa pomaly vzďaľoval. Výkriky tíchli.

Krv farbila kaluže, vsakovala do snehu.

Ranený ozbrojenec začul blížiaceho sa jazdca – upozornilo ho naňho odfrknutie koňa a brinknutie postroja. Zastonal, pokúsil sa zdvihnúť, no nevládal, námaha zosilnila výtok krvi, spomedzi plátov brnenia prudšie zabublal karmínový pramienok, stekajúci po plechu. Ranený sa pevnejšie oprel o zvalený kmeň, stisol rukovať dýky. Uvedomoval si, aká chabá je to zbraň v ruke niekoho, kto nemôže vstať, lebo má bok prepichnutý kopijou a nohu vyvrtnutú po páde z koňa.

Blížiaci sa hnedý žrebec bol mimochodník, nezvyčajné kladenie nôh udrelo hneď do očí. Jazdec na hnedákovi nemal na hrudi znak Kalicha, nebol to teda jeden z husitov, s ktorými ozbrojencov oddiel pred chvíľou dobojoval. Jazdec nemal zbroj. Ani zbraň. Vyzeral ako obyčajný pocestný. Ranený rytier však pridobre vedel, že teraz, v mesiaci februári roku Pána 1429, sa na území Strzegomských hôr pocestní nevyskytujú. Vo februári 1429 po Strzegomských horách a Jaworskej rovine necestoval nikto.

Jazdec sa naňho dlho pozeral z výšky sedla. Dlho a mlčky.

– Krvácanie, – ozval sa napokon, – treba zastaviť. Môžem to urobiť. Ale len v tom prípade, keď odhodíš tú dýku. Ak to neurobíš, odídem, a ty si poraď sám. Rozhodni sa.

– Nikto… – zastonal rytier. – Nikto za mňa nedá výkupné… Aby si potom nepovedal, že som ťa neupozoril…

– Zahodíš tú dýku, či nie?

Ozbrojenec potichu zahromžil, prudkým rozmachom odhodil zbraň. Jazdec zosadol z koňa, odviazal náklad, s koženou brašnou v ruke si kľakol vedľa raneného. Krátkym skladacím nožíkom rozrezal remence spájajúce obidva pláty náprsníka s náplecníkom. Keď odstránil plech, rozpáral a roztiahol krvou presiaknutý aketon, sklonil sa nižšie a prezeral si ranu.

– Škaredé… – zašomral. – Veru, škaredo to vyzerá. *Vulnus punctum*, bodná rana. Hlboká… Priložím ti obväz, ale bez ďalšej pomoci sa nezaobídeme. Odveziem ťa ku Strzegomu.

– Strzegom… obliehajú… husiti…

– Viem. Nehýb sa.

– Ja ťa… – vydýchol rytier. – Ja ťa asi poznám…

– A predstav si, že aj mne pripadá tvoj ksicht akýsi známy.

– Ja som Wilkosz Lindenau… Zbrojnoš rytiera Borschnitza, svieť, Pane, nad jeho dušou… Turnaj v Zięb iciach… Odvádzal som ťa do veže… Lebo ty si… Si predsa Reinmar z Bielawy… Však?

– Mhm.

– Takže predsa… – Zbrojnošove oči sa rozšírili od údivu. – Kriste… Veď ty si…

– Prekliaty doma aj na dvore? To sedí. Teraz to zabolí.

Zbrojnoš z celej sily stisol zuby. Bol najvyšší čas.

Reynevan viedol koňa. Wilkosz Lindenau zhrbený v sedle stonal a jajkal.

Za kopcom a lesom stál hostinec, neďaleko od neho čierne ruiny, zvyšky do základov zbúraných budov, v ktorých Reynevan len s námahou rozpoznal niekdajší karmel, kláštor rádu *Beatissimae Virginis Mariae de Monte Carmeli*, kedysi slúžiaci ako domov demeritov, miesto pokánia a trestu pre kňazov, čo poblúdili. A ďalej bol už Strzegom. Obliehaný.

Armáda obliehajúca Strzegom bola naozaj početná, Reynevan ju od oka ošacoval na dobrých päť-šesťtisíc ľudí, takže sa potvrdzovali chýry, že sirotkovia dostali posily z Moravy. V decembri minulého roka Jan Královec

viedol na sliezsku spanilú jazdu necelých štyritisíc ozbrojencov s primeraným počtom bojových vozov a diel. Teraz tu bolo asi päťsto vozov a pokiaľ ide o delá, tak akurát dostali možnosť predstaviť sa. Dajakých desať bombárd a mažiarov s rachotom vypálilo, dymom z palebného postavenia zaclonili aj predpolia. Kamenné gule hvízdavo leteli na mesto, vrážali do hradieb a budov. Reynevan videl, do čoho triafajú, vedel, na čo sa mieri. Ostreľovaniu bola vystavená Predná veža a bašta nad Świdnickou bránou, hlavné opory obrany od juhu a východu, ale aj bohaté domy na námestí a farský kostol. Jan Královec z Hrádku bol skúsený veliteľ, vedel, koho šikanovať a komu ničiť majetok. O tom, ako dlho sa mesto ubráni, zvyčajne rozhodovala nálada patriciátu a kléru.

V podstate sa po salve dal očakávať útok, ale nič naň nepoukazovalo. Oddiely, čo boli v službe, pokračovali spoza hradieb v ostreľovaní z kuší, hákovníc a tarasníc, ale ostatní sirotkovia polihovali pri táborových ohniskách a kuchynských kotloch… Nijakú znásobenú aktivitu nebolo vidieť ani okolo šiatrov štábu, nad ktorými plandavo povievali vlajky s kalichom a pelikánom.

Reynevan viedol koňa rovno k štábu. Sirotkovia, popri ktorých prechádzali, ich ľahostajne sprevádzali zrakom, nikto ich nezastavoval, nikto nezakričal, nikto sa nespýtal, kto sú. Sirotkovia mohli Reynevana poznať, a mnohí ho aj spoznali. Ale takisto im mohlo byť všetko jedno.

– Hlavu mi tu zotnú… – zahundral zo sedla Lindenau. – Na mečoch ma roznesú… Heretici… Husiti… Čerti…

– Nič ti neurobia, – presviedčal Reynevan sám seba, keď videl, že sa k nim blíži rohatinami a gizarmami vyzbrojená patrola. – Ale pre istotu hovor: „Česi." *Vítáme vás, bratři!* Ja som Reinmar Bielawa, poznáte ma? Potrebujeme medika! *Felčar!* Zavolajte, prosím, felčiara!

Keď sa Reynevan objavil v štábe, ihneď ho vystískal a vybozkával Brázda z Klinštejna, po ňom mu začali potriasať pravicou a búchať po chrbte Jan Kolda zo Žampachu, bratia Matěj a Jan Salavovci z Lípy, Piotr Poliak,

Vilém Jeník, ale aj iní, ktorých nepoznal. Jan Královec z Hrádku, hajtman sirotkov a veliteľ výpravy, si nedovolil prejaviť nijaké nadbytočné emócie. A nevyzeral zaskočený.

– Reynevan, – pozdravil ho pomerne chladne. – Pozrime sa, pozrime. Vítanie márnotratného syna. Vedel som, že sa k nám vrátiš.

– Čas už vypršal, – povedal Jan Královec z Hrádku.

Sprevádzal Reynevana po útočných líniách a postaveniach. Boli sami. Královec chcel, aby boli sami. Nemal istotu, od koho a s čím Reynevan prichádza, dúfal v tajné posolstvo určené výhradne pre jeho uši. Keď sa dozvedel, že Reynevan nie je posol a neprináša nijaké odkazy, zamračil sa.

– Čas už vypršal, – zopakoval, keď vystupoval na hradbu a dlaňou skúšal teplotu hlavne na bombarde, chladenej mokrými surovými kožami. Obzeral si múry a bašty Strzegomu. Reynevan sa stále pozeral na ruiny zboreného kláštora. Na miesto, kde – už je to celá večnosť – po prvý raz stretol Šarleja. Celá večnosť, naozaj, pomyslel si. Štyri roky.

– Je na čase skončiť to, – Královcov hlas ho vytrhol zo zamyslenia a spomienok. – Najvyšší čas. Svoje sme urobili. Stačil nám celý december a január, aby sme dobyli a olúpili Duszniki, Bystrzycu, Ziębice, Strzelin, Niemczu, cisterciánsky kláštor v Henrykowe, a navyše kopu mestečiek a dedín. Dali sme Nemcom príučku, zapamätajú si nás. Ale už je po fašiangoch, onedlho máme Popolec, do čerta, deviaty deň februára. Bojujeme už dobre vyše dvoch mesiacov, a to zimných mesiacov! Prepochodovali sme hádam zo štyridsať míľ. Vlečieme so sebou vozy napchaté korisťou, ženieme celé stáda kráv. A morálka upadá, ľudia sú unavení. Vzdorovala nám Świdnica, obliehali sme ju celých päť dní. Poviem ti pravdu, Reynevan: nemali sme silu zaútočiť. Pukali sme z pušiek, metali sme oheň na strechy, strašili sme, len aby sa Świdničania vzdali alebo aspoň začali vyjednávať či zaplatili výpalné. Ale pán Kolditz sa nezľakol, a nám nezostalo iné, iba odísť. Vidno, že Strzegom si vzal od nich príklad, lebo sa tiež drží statočne. A my sa zas tvárime hrozivo, strieľame z bombárd, naháňame

sa po lesoch s vroclavskými jazdnými hliadkami, čo sa nás pokúšajú napádať. Ale poviem ti pravdu: aj odtiaľto budeme musieť odísť naprázdno. Úplne. A domov. Už je načase. Čo myslíš?

– Čo už ja! Ty tu velíš!

– Velím, velím, – hajtman sa prudko otočil. – Vojsku, ktorého morálka upadá. A ty, Reynevan, krčíš plecami a vravíš, že ty nič. A čo robíš? Zachraňuješ raneného Nemca. Pápeženca. Privezieš ho, prikazuješ liečiť nášmu felčiarovi. Preukazuješ milosrdenstvo nepriateľovi? Všetkým na očiach? Bolo ho treba v tej hore doraziť, dočerta!

– To hádam nehovoríš vážne.

– Zaprisahal som sa… – zavrčal cez zuby Královec. – Po Oławe… Sám som si sľúbil, že po Oławe nedám už milosť nikomu z nich. Nikomu…

– Nemôžeme prestať byť ľuďmi.

– Ľuďmi? – Hajtman sirotkov už mal takmer penu na ústach. – Ľuďmi? Vari nevieš, čo sa stalo v Oławe? Noc pred svätým Antonom? Keby si tam bol, keby si to videl…

– Bol som tam. A videl som.

– Bol som v Oławe, – zopakoval Reynevan a ľahostajne pozoroval zaskočený výraz na hajtmanovej tvári. – Dostal som sa tam týždeň po Troch kráľoch, onedlho po vašom odchode. Bol som v meste v nedeľu pred svätým Antonom. A všetko som videl. Pozeral som sa aj na triumf, aký potom po Oławe slávila Vroclav.

Královec chvíľu mlčal a pozeral sa z hradby na zvonicu strzegomskej fary, z ktorej sa akurát rozľahlo zvonenie, prenikavé a jasné.

– Takže si nebol len v Oławe, ale aj vo Vroclave, – skonštatoval fakt. – A teraz si zišiel sem, k Strzegomu. Ako blesk z čistého neba. Objavuješ sa, miznеš… Nevedno odkiaľ, nevedno ako… Ľudia už začínajú šomrať, klebety šíriť. Podozrievať…

– Čo podozrievať?

– Len pokojne, nerozčuľuj sa. Ja ti verím. Viem, určite si mal niečo dôležité. Keď si sa vtedy, dvadsiateho siedmeho decembra, na bojovom poli pri Wielisławe s nami lúčil, videli sme, že máš naponáhlo, veľmi naponáhlo za nejakými dôležitými záležitosťami, neslýchane dôležitými. Vybavil si ich?

– Nič som nevybavil, – neskrýval trpkosť Reynevan. – Som totiž prekliaty. Prekliaty či stojím, či chodím, či sedím. Všade, na horách a v dolinách.

– A to ako?

– To je dlhý príbeh.

– Takým dávam prednosť.

To, že sa dnes vo vroclavskej katedrále bude diať niečo nezvyčajné, zhromaždeným verným dávalo najavo vzrušené hundranie tých, čo stáli bližšie pri priečnej chrámovej lodi a chóre. Tí videli a počuli viacej ako ostatní, nahusto natlačení v hlavnej chrámovej a oboch bočných lodiach, ktorí sa spočiatku museli uspokojiť s dohadmi. A s klebetami šírenými narastajúcim, opakovaným šepotom, obiehajúcim dav ako šelest lístia vo vetre.

Veľký katedrálny zvon začal biť a ozýval sa hlucho a pomaly, zlovestne a temne, prerušovane, srdce zvona, to bolo výrazne počuť, udieralo do bronzu iba jednostranne, na jeden bok. Elencza von Stietencron chytila Reynevana za ruku a mocne ju stisla. Reynevan to stisnutie opätoval.

Exaudi Deus orationem meam
cum deprecor a timore inimici
eripe animam meam…

Portál, čo viedol do sakristie, bol ozdobený reliéfmi predstavujúcimi mučenícku smrť svätého Jána Krstiteľa, patróna katedrály. Odtiaľ vychádzali so spevom dvanásti preláti, členovia kapituly. Všetci mali slávnostné rúcha a v rukách držali hrubé sviece; zastali pred hlavným oltárom, tvárami k lodi.

Protexisti me a conventu malignantium
a multitudine operantium iniquitatem
quia exacuerunt ut gladium linguas suas
intenderunt arcum rem amaram
ut sagittent in occultis immaculatum…

Ruch v dave narástol, ešte zosilnel. Lebo na stupienok oltára vystúpil sám vroclavský biskup Konrad, Piast z vetvy oleśnických kniežat. Najvyšší cirkevný hodnostár Sliezska, miestodržiteľ milostivého pána Zigmunda Luxemburského, kráľa Uhorska a Čiech.

Biskup bol v kompletnom pontifikálnom slávnostnom odeve. Na hlave infulu zdobenú drahokamami, v dalmatike prehodenej cez tunicelu, s pektorálom na hrudi a v ruke s pastorálom zakrúteným ako praclík pôsobil naozaj ctihodne. Obklopovala ho aura takej dôstojnosti, až by si si pomyslel, že to po oltárnych schodíkoch nezostupuje len nejaký vroclavský biskup, ale arcibiskup, elektor, metropolita, kardinál, ba hádam sám rímsky pápež. Ba veru aj osoba ctihodnejšia a bohabojnešia než terajší rímsky pápež. Oveľa ctihodnejšia a oveľa bohabojnejšia. Takto uvažoval jeden z prítomných v kostole. Sám biskup si, napokon, myslel to isté.

– Bratia a sestry, – jeho prenikavý a zvučný hlas očaril a utíšil dav; zdalo sa, akoby zadunel až pod vysokou klenbou. Stíchol, ešte raz sa ozval katedrálny zvon.

– Bratia a sestry! – oprel sa o biskupskú berlu. – Dobrí kresťania! Učí nás Pán náš, Ježiš Kristus, aby sme odpúšťali hriešnikom ich viny, aby sme sa modlili za našich nepriateľov. Je to dobré a milosrdné učenie, ale nemôže sa týkať každého hriešnika. Sú viny a hriechy, pre ktoré niet odpustenia, niet milosrdenstva. Každý hriech a rúhanie budú odpustené, ale rúhanie proti Duchu svätému odpustené nebude. *Neque in hoc saeculo, neque in futuro,* ani v tomto storočí, ani v budúcom.

Diakon mu podal zapálenú sviecu. Biskup ju vzal do vystretej ruky.

– Reinmar rodom z Bielawy, syn Tomasza von Bielau, hrešil proti Bohu Trojjedinému. Prehrešil sa rúhaním, svätokrádežou, čarodejníctvom, odstúpením od viery a napokon aj obyčajným zločinom.

Elencza, stále silno stískajúca Reynevanovu ruku, si prudko vzdychla a pozrela sa hore, na jeho tvár. Na Reynevanovej tvári nebolo poznať nijaké rozrušenie. Tvár mal mŕtvu. Ako z kameňa. Takú tvár mal aj v Oľawe, pomyslela si vystrašene Elencza. V Oľawe, v noci zo šestnásteho na sedemnásteho januára.

– O takých ako Reinmar z Bielawy, – biskupov hlas znovu prebudil ozveny medzi stĺpmi a arkádami svätyne, – o takých hovorí Písmo: Ak utekajú od hniloby sveta prostredníctvom poznania Pána a Spasiteľa, a potom sa jej opäť odovzdávajú, budú porazení, a ich koniec je horší ako ich začiatky; lepšie by totiž pre nich bolo nepoznať cestu spravodlivosti, než ju po jej poznaní opustiť, odvrátiť sa od svätého prikázania, aké im bolo poskytnuté. Na nich sa vyplnilo, čo je zapísané: Pes sa vrátil k tomu, čo sám vyvrátil, a sviňa umytá… do mláky a blata.

– K vlastným zvratkom, – zdvihol hlas ešte dôraznejšie Konrad z Oleśnice, – a do mláky a blata vrátil sa odpadlík a heretik Reinmar z Bielawy, zlodej, čarodejník, hanobiteľ panien, kacír, prznitel svätých miest, sodomita a bratovrah, vinník početných zločinov, lotor, ktorý *ultimus diebus Decembris* zradne, ranou do chrbta, zavraždil dobré a šľachetné knieža Jana, pána na Ziębiciach.

– Preto v mene Boha všemohúceho, v mene Otca, Syna a Ducha svätého, v mene Pánových všetkých svätých, mocou nám uloženou vylučujeme apostatu Reinmara z Bielawy z pospolitosti Tela a Krvi Pánovej, odrezávame puto, čo ho spájalo s lonom svätej cirkvi a vyobcúvame ho zo zhromaždenia veriacich.

V tichu, aké nastalo v chrámových lodiach, sa dalo zachytiť funenie a vzdychy. Čísi tlmený kašel. A čiesi začkanie.

– *Anathema sit!* Prekliaty je Reinmar z Bielawy. Prekliaty nech bude v dome aj mimo neho, prekliaty v živote i umieraní, stojaci, sediaci, pri robote aj prechádzke, na dedine aj na roli, prekliaty na poliach, v lesoch, na lúkach a pastvinách, na horách aj dolinách. Nevyliečiteľná choroba, pestilencia, egyptské vredy, hemoroidy, svrab a prašivina nech padnú na jeho oči, hrdlo, jazyk, ústa, šiju, prsia, pľúca, uši, nozdry, ramená, vajcia, na každý jeden úd od hlavy až po päty. Nech je prekliaty jeho dom, jeho stôl a posteľ jeho, jeho kôň, jeho pes, prekliata nech je jeho potrava a nápoje, ako aj všetko, čo vlastní.

Elencza cítila, ako jej po líci steká slza.

– Vyhlasujeme Reinmara z Bielawy za postihnutého večnou anatémou, za soteného do priepasti spolu s Luciferom a padlými anjelmi. Zara-

túvame ho medzi trikrát prekliatych bez nijakej nádeje na odpustenie. Nech *lux*, svetlo jeho, navždy, na veky vekov bude vyhasené na znamenie, že prekliaty musí vyhasnúť v pamäti cirkvi aj ľudí. Nech sa tak stane!

– *Fiat! Fiat! Fiat!* – hrobovými hlasmi vykríkli preláti v bielych reverendách.

Biskup pred seba vystrčil hromničnú sviecu vo vystretej ruke, prudko ju obrátil plameňom nadol a pustil na zem. Preláti ho napodobnili, buchot dopadajúcich sviec sa zmiešal s čmudom horiaceho vosku a čadiacich dotlievajúcich knôtov. Odbil veľký zvon. Trikrát. A stíchol. Ozvena dlho blúdila, kým nestíchla pod klenbou.

Bolo cítiť smrad vosku a dymu, smrdel pariaci sa mokrý a dlho nosený odev. Ktosi zakašlal, komusi sa čkalo. Elencza prehĺtala slzy.

Zvon z neďalekého Kostola Márie Magdalény dvojitým *pulsatio* zvestoval nónu. Vzdialenou ozvenou mu pritakala len o omrvinku oneskorená Svätá Alžbeta. Za oknom sa rozhrmela Obuvnícka ulica drkotaním kolies a vravou.

Kanonik Otto Beess odtrhol oči od obrazu zachytávajúceho mučeníctvo svätého Bartolomeja, okrem poličky so svietnikmi a krucifixom jedinej dekorácie strohých stien izby.

– Veľmi riskuješ, chlapče, – povedal. Boli to prvé slová, čo vyriekol od chvíle, ako otvoril dvere a uvidel, kto v nich stojí. – Veľmi riskuješ, keď sa ukazuješ vo Vroclave. Ba podľa môjho názoru to už ani nie je riziko. Je to úplné šialenstvo.

– Ver mi, velebný otče, – sklopil Reynevan oči. – Neobjavil by som sa tu, keby som nemal dôvod.

– A ja si ho uvedomujem.

– Otče.

Otto Beess plesol rukou po stole a prudko zdvihnutou druhou rukou mu dal pokyn mlčať. Aj sám potom dlho mlčal.

– Len tak medzi nami, – začal napokon, – to indivíduum, čo si ho pred štyrmi rokmi, keď zabili Petržlena, na moje doporučenie vyzdvihol od strzegomských karmelitánov… Ako sa ti vlastne predstavil?

– Šarlej.

– Šarlej, hmm. Si s ním stále v kontakte?

– V poslednej dobe nie. Ale vo všeobecnosti áno.

– Ak teda vo všeobecnosti stretneš toho… Šarleja, odkáž mu, že s ním mám nevyrovnané účty. Veľmi ma sklamal. Kde v pekle stratil rozum, kam sa podela prefíkanosť, čo ho preslávila? Namiesto do Uhorska, kam ťa mal odviesť, ťa odvliekol do Čiech, zatiahol medzi husitov…

– Nezatiahol. Sám som sa pridal k utrakvistom. Bolo to moje rozhodnutie, mne sa tak zachcelo a dosť dlho som to rozvažoval. A som si istý, že som postupoval správne. Pravda je na našej strane. Podľa mňa…

Kanonik opäť zdvihol ruku a prikázal mu mlčať. Nezaujímal ho Reynevanov názor. Výraz jeho tváre z tohto hľadiska nedával najavo nijaké pochybnosti.

– Ako som povedal, tuším dôvody, čo ťa priviedli do Vroclavu, – nadviazal a zdvihol zrak. – Vytušil som ich bez námahy, o dôvodoch sa hovorí všade, nikto nerozpráva o ničom inom. Tvoji noví spoluvyznavači a bratia vo viere, tvoji konfrátri v boji za pravdu, tvoji druhovia a kumpáni už dobré dva mesiaci pustošia kłodzské územie a Sliezsko. Už vyše dvoch mesiacov v rámci boja o vieru a spravodlivosť tvoji bratia, Královcovi sirotkovia, zabíjajú, pália a rabujú. Vypálili už Ziębice, Strzelin, Oławu aj Niemczu, vyplienili henrykowský kláštor, zhumpľovali a spľundrovali polovicu Nadodria. Teraz, ako tvrdí chýr, obliehajú Świdnicu. A ty sa znenazdajky zjavíš vo Vroclave.

– Otče…

– Mlč. Pozri sa mi do očí. Ak si sem prišiel ako husitský špeh, diverzant alebo emisár, okamžite opusti môj dom. Schovaj sa niekde inde. Pod mojou strechou nie.

– Zaboleli ma, – Reynevan vydržal pohľad, – tvoje slová, velebný otče. Aj podozrenie, že by som bol schopný podobnej nepoctivosti. Pomyslenie, že by som ťa mohol vystaviť riziku a nebezpečenstvu…

ANDRZEJ SAPKOWSKI

HUSITSKÁ TRILÓGIA III

LUX PERPETUA

SVETLO VEČNÉ

Z poľského originálu *Andrzej Sapkowski: Lux Perpetua*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve SuperNOVA, Varšava 2006,
preložil Karol Chmel.
Vydalo vydavateľstvo Lindeni v Bratislave v roku 2020 v spoločnosti
Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava,
Slovenská republika
Číslo publikácie 2 251
Zodpovedný redaktor Erik Fazekaš
Technická redaktorka Jana Urbanová
Sadzba Lubomír Kuba
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica
Prvé slovenské vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2020
Všetky práva sú vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať
za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

ALBATROS MEDIA